

Kili

Centralna Afrika. Sasvim drugačija od naših krajeva. Do nedavno sam mislila da će mi Snegovi Kilimandžara i slični filmovi biti jedini opisi tih dalekih krajeva. Ali planinarenje me je odvelo i na Kilimandžaro. Kili, kako planinari skraćeno zovu ovu prelepu planinu.

Šta reći u nekoliko rečenica, šta prikazati u nekoliko fotografija? A može se satima pričati; snimila sam preko hiljadu fotografija.

U petnaest dana, prepešačila sam sedamdeset kilometara. Prošla sam sva četiri godišnja doba i išla kroz prašumu, savanu, stepu i pustinju. Išla sam kroz prašumu, po suncu, a i po letnjem pljuskju. Videla sam neobične cvetove i drveće, male crno-bele majmune, koji radoznalo prilaze, ali pobegnu čim pružimo ruku prema njima. Spavali smo iznad oblaka, u kampovima na 2, 3, 4 hiljade metara. I tu smo i kisnuli i sunčali se. Pred vrhom, padao je slab sneg. Živeli smo nekoliko dana u nekom sasvim drugom svetu. Prošli smo i kroz visoko i niže rastinje, pa kroz golo kamenje i pesak. Ogromna strmina počinje 1000 metara ispod vrha i prestaje tek pred kraj uspona, kada se ugledaju i čuveni snegovi. Penjuću se po toj strmini, drži nas samo nada da ćemo stići do vrha i bezbedno se vratiti. A snega je svake godine sve manje. Dodete do samog vrha na skoro 6000 metara, a ne morate ugaziti u sneg. Povratak je nešto zanimljiviji. Mnogo lakše je ići prema dole, pa imate vremena i za više detalja, za više fotografija. Slikate izlaske i zalaske sunca iznad oblaka, kakve kod kuće ne možete ni zamisliti. Družite se sa pticama koje šetaju između kamp kućica. Srećete ljude iz svih krajeva sveta i svih godišta, od dvadesetih, do sedamdesetih. Svi su ljubazni; naši domaćini se samo smeškaju i ponavljaju: pole-pole, što znači polako.

Bez obzira koliko je velika planina, na Kili možete ući samo sa domaćim vodičima i sa plaćenom taksom, i to za određen broj dana. Kontrola se vrši svakodnevno, u svakom kampu, od starta do cilja. Kad sve to prođete, nije vam žao ni jednog dolara koji ste dali.

Kad smo već otišli tako daleko od kuće, naravno da smo otišli i na safari. Ko voli životinje, može da shvati kolika je lepota biti na nekoliko metara (u otvorenom džipu) od lavova, slonova, žirafa, muflona, gazela, zebri, naših roda koje su tamo zimi, flaminga, nojeva, nilskih konja, majmuna i još puno drugih životinja.

U okolnim selima živi Masai narod, izuzetno su visoki i vitki, umotani u šarene materijale, kakve nam nude za nekoliko dolara. U jednoj ruci im je obavezno dugačak štap, a nekima u drugoj, verovali ili ne – mobilni telefon. Mobilni je svuda prisutan; jednostavno, fiksna telefonija nije ni stigla, mobilna je rešenje za sve.

U ovim krajevima, možete svaki dan jesti svež ananas, kao i banane, one žute i druge, crvene (samo je kora crvena). Ima mnogo plantaža kafe i banane, mešano. Prvih dana je čudan osećaj biti jedini belac među crnima, svi zagledaju i nešto pričaju, nemate pojma da li vama ili o vama, ali brzo sve to postane normalno i manje obraćate pažnju. Još jedna interesantna stvar: kod kuće se strašno trudimo oko naših fikusa, filadendrona i drugih biljaka u saksijama, a tamo rastu u izobilju i narastu do neverovatnih dimenzija.

Biti u planini, biti u prirodi, može nam samo koristiti. Možete nam se pridružiti. Mi stizemo u sve krajeve sveta, za mnogo manje para od turističkih agencija. A često idemo na mesta gde vas turističke agencije i ne vode.

Magdalena Seleši
predsednik PSD Poštar Novi Sad